

EMÍLIA MOLČÁNIOVÁ

FEJTÓNY

babky Milky I

EMÍLIA MOLČÁNIOVÁ

**FEJTÓNY
BABKY
MILKY**

I.

Motto:

Keď je liekom smiech,
viac už nevrav „Nech!“
Veď to by bol pech,
vláčiť smútkov mech.

Autorka

ISBN: 978-80-971756-7-2

Obálka: Miroslav Kulich

Jazyková úprava: PaedDr. Kristína Gondová

Milí čitatelia,

mnoho bystrých mozočkov sa už pokúšalo definovať humor. Soľ, korenie života, niečo, bez čoho sa nedá existovať... Takéto a množstvo podobných charakteristík dostával humor v priebehu vekov. Ja Vám ponúkam moju definíciu. Je to veľmi účinný a užitočný druh fyzickej aktivity, športu. Že preháňam? Omyl. Pri srdečnom úsmeve človek použije až trikrát viacej svalov ako pri behu, či skoku do výšky.

Užitočnosť humoru podporujú i nasledujúce tvrdenia:

Po prvé, tak ako pri každom výkone, strácame ním kalórie, a tým si udržiavame štíhlu líniu.

Po druhé, dôkladne prekrvujeme celé telo, lebo zrýchlené dýchanie a srdečná činnosť rovná sa intenzívnejší metabolizmus.

Po tretie, smiechom masírujeme mimické svalstvo, je to prirodzená, navyše príjemná masáž tváre, naše tváričky pomalšie starnú.

Po štvrté, koľkokrát sa vyhrotená situácia otočí použitím vtipnej poznámky. A z hriechu sa naraz stáva smiech.

Nestačí?

Tak potom po piate. Vedci zistili, že život je smrteľná choroba /pozor, prenášajú ju vtáky!/ a ešte nikto z nej živý nevyviazol. Boj s touto chorobou je jednoducho márný. Tak prečo si tých pár chvíľ, ktoré tu na tejto zemi pobudneme, neľahčiť?

Zhrňme si to: ak je smiech terapiou, snažme sa vyhľadávať humor a liečme sa.

Tak ako mňa pri tvorbe nasledujúcich fejtónov inšpiroval ťažký, no napriek tomu nevyčísliteľne vzácny život, vyskúšajte pri ich čítaní terapiu jeho humornou stránkou. Podobnosť protagonistov fejtónových príbehov nie je čisto náhodná. Ide o nás. Som v nich ja, Vy, áno, áno, na Vás ukazujem a potom i Váš sused, kamarát... Nuž teda, zasmejme sa na vlastnej biede. Ak sa to podarí čo i len v jednom prípade, bude to pre mňa odmena za vynaloženú námahu a existencia tejto knihy má zmysel.

Veľa príjemných čitateľských zážitkov Vám želá

autorka

Ďakujem manželovi Jožkovi, dcéram Kristínke a Evke, bez ich pomoci by som knižku nedokázala realizovať.

PRACOVNÝ ÚRAZ

Strážmajster Brnčalík sa cítil silne frustrovaný. Už roky stával na diaľnici D1, meral rýchlosť uháňajúcim autám, zastavoval nepozorných vodičov a dával pokuty za nevyhovujúci technický stav motorových vozidiel. Stále tá istá činnosť, stále tie isté sankcie, stále tie isté namrzené, ba rozhnevané tváre pristihnutých vodičov. Nik mu ešte nepoďakoval, že mu možno zachránil život, každý na neho len nadával. Nik si nevážil jeho vytrvalé úsilie zlepšiť úroveň cestnej premávky a tým i znížiť počet dopravných nehôd.

Jedného dňa si preto povedal: Dost! Nechcem viac vidieť zúriacich mužov za volantom, ktorým som naporil pokutu, neznesiem už pohľad na plačúce dámy, budem robiť vodičom iba radosť a rozdávať úsmev.

Ako povedal, tak aj urobil. Tak ako vždy, postavil sa na okraj diaľnice a terčíkom zastavoval svoje obete.

„Pán vodič, viete, akého priestupku ste sa dopustili?“ zaznela profesionálna otázka.

„Nie, nie som si ničoho vedomý,“ povedal dotyčný za volantom. „Správne. Vaša jazda bola perfektná, bez akejkoľvek chybičky, a preto vás odmeníme.“ Vytiahol 20 euro a podal vodičovi, ktorý od údivu zabudol zavrieť ústa. To sa mu podarilo až doma, keď to rozprával žene.

Takto to išlo deň čo deň. Brnčalík mal pocit z dobre vykonanej práce a vodiči sa predháňali jazdiť čo najvzornejšie a zapáčiť sa pánovi policajtovi. Brnčalíkov život sa zmenil na nepoznanie. Každé ráno sa tešil do práce, pretože táto nová výchovná metóda mu spôsobovala neuveriteľné potešenie.

Lenže vieme, že žiadna radosť netrvá večne. Tak to bolo aj v našom prípade. Do cesty mu prišla ctená pani Elvíra a ako množstvo ďalších, aj ona urobila strážmajstrovi Brnčalíkovi radosť svojou ukážkovou jazdou. V žiadnom prípade však peniaze od neho nechcela vziať. Až po dlhom handrkovaní jej ju policajt položil na prístrojovú dosku násilím. A to sa nemalo stať. Pani Elvíra mala totižto neuveriteľne žiarlivého muža a tak na vysvetlenie, odkiaľ má bankovku, jej tresol riadne zaucho. Sám jej dával týždenné vreckové 10 Eur, a tak jej vykričal, že bola zarábať v erotickom salóne, alebo nebodaj má milenca,

ktorý si ju vydržiava. Márna bola Elvírina oponentúra, neveril jej. Vybral sa teda, aby spomínaného mandanta našiel na svojom stanovisku. Žiarlivý manžel inzultoval policajta a privodil mu pracovný úraz. A to je pomaly koniec nášho príbehu. Dnes by ste už zbytočne hľadali strážmajstra Brnčálíka na D jednotke. Ešte v ten deň bezzubý policajt podal žiadosť o preloženie z úseku dopravy na úsek krádeží a niet toho, kto by túto novú, praxou overenú, naviac veľmi úspešnú metódu, opäť dal do užívania.

DÔSLEDKY ROZHODNUTIA

„Dobrý deň. Býva tu doktor Cyril Bajpas, riaditeľ tunajšej nemocnice?“

„Áno, to som ja, čo si prajete?“

„Chcem si obzrieť váš byt.“

„Počkajte, kam to idete a čo vôbec chcete?“

„No, takže máte predsieň... slušne zariadenú, potom kuchyňu, tento kuchynský kút by celkom ušiel, koľko máte izieb?“

„Tri, ale, kto ste? Z domovej správy?“

„Nie, som Jaroslav Prítulný. Ó, celkom nápadito máte riešenú obývaciu izbu. To určite robil bytový architekt. Ste slobodný?“

„Som, ale ako si to predstavujete, pán Prítulný, len tak si vtrhnete do cudzieho bytu...“

„Že len tak? To vôbec nie je len tak. Deti nemáte? Pravdaže, veď ste slobodný a ani alimenty neplatíte?“

„Aha, už chápem, vy ste zo štatistického úradu, alebo hádam ste anketár? Ale to ste mali povedať hneď.“

„Žiadny anketár, žiadny štatistik. Prišiel som si poprezerať byt, v ktorom bude bývať moja rodina. Na to snáď mám právo, či nie?“

„No, tak to je už priveľa. Tento byt je môj a neviem o tom, že by som sa mal sťahovať.“

„Vôbec sa nebudete sťahovať, naopak, moja rodina sa prisťahuje k vám. Aby som bol presný, moja bývalá rodina. Manželka Hermína, teda, už šesť hodín exmanželka a našich päť detí. Iste chápete, že mi ležia na srdci podmienky ich bývania.“

„Čo? Žena a päť detí? Ale ja nemám záujem o žiadnu ženu a...“

„Tak sa budete musieť rýchlo preorientovať, pretože mojej žene muži nevadia a vy ste celkom sympatický.“

„Kde bývali doteraz, nech si tam aj zostanú.“

„To nejde, pán riaditeľ. Vy ste toto všetko spôsobili, vy musíte za to niesť aj zodpovednosť. Mám teraz novú lásku a jej štyri deti, iste chápete, že sa toľkí do dvojizbového bytu nepomestíme.“

„Ja že som niečo spôsobil? Na ženy nemám vôbec čas, nesnažte sa mi nahovoriť, že som mal niečo s vašou ženou.“

„To netvrdím. Ale vy môžete za to, že mám teraz druhú a mojou povinnosťou je postarať sa o Hermínku, a preto ju musím poslať k vám.“

„Už som vám predsa povedal, že ja o ženy nestojím.“

„Nebojte sa, zvyknete si a určite si obľúbite aj deti, sú celkom milé. A Hermína je inteligentná, dobrá a pracovitá.“

„Tak, keď je taká dobrá, nechajte si ju.“

„Povedal som vám, že nemôžem, zamiloval som sa. A to, že som spoznal inú, máte na svedomí práve vy.“

„To by som rád vedel ako. Či ja vlastným zoznamovaciu kanceláriu?“

„To netvrdím, ale spomeňte si, aké nariadenie ste vydali prvého minulého mesiaca.“

„Myslíte to o racionalizácii a zvýšení obložnosti nemocničných lôžok?“

„Áno, presne to mám na mysli. Vďaka vám som sa v rámci menovaného nariadenia po operácii žľčníka ocitol v jednej posteli s Arankou, mojou novou láskou, ktorá tam ležala so slepákom. Skúste aj vy sedem dní spávať na jednom lôžku s takou krásavicou a uvidíte, čo to s vami urobí.“

CASTING

Aladár Praženica sedel v čakárni s ostatnými uchádzačmi o rolu Jánošíka v pripravovanom filme rovnakého znenia. Boli tu mladí i starí, plešatí i nosatí, svaláči aj štúpleho vzhľadu, skrátka, o hlavnú úlohu bol veľký záujem. Po jednom ich volali dnu, keď tu zrazu na neho prehovoril jeho sused:

„Čo ty tu chceš? Opovažuješ sa s takým ksichtom tupiť pamiatku nášho národného hrdinu?“ Nosatý sused vtiahol obsah nosa do svojich útrobov a hrdo vztýčil hlavu.

„Ja sa do tvojich ambícií nestarám, daj pokoj,“ pokojne odpovedal Aladár.

„Tak, ty budeš ešte aj drzý a odvrávať, pozrime sa. Chlapi, nože na neho!“ A skôr, než sa nazdal, chytili ho dvaja a šmarili na zem.

Aladár ostal najprv prekvapený, akože, čo im urobil, no keď sa mu ušlo zopár kopancov a boxerských úderov, spamätal sa a uplatnil svoje bojové umenie. Jednému natrhol ucho, druhému vybil zub, iný mal zlomené zápästie, ďalší ležal v bezvedomí. Nato sa otvorili dvere a objavil sa v nich policajt.

„Čo sa to tu robí?“ spýtal sa a vytiahol pelendrek.

„Máme medzi sebou jedného protivného provokatéra,“ ponáhlal sa vysvetliť nosatý sused.

„Čo vy na to, ostatní?“ spýtal sa muž zastupujúci zákon a poriadok.

„Áno, tak to bolo, začal bitku a pozrite sa, aké zranenia nám spôsobil,“ kričali jeden cez druhého a policajt ich musel zadržať, aby sa na úbohého Aladára nevrhli.

„To nie je pravda, oni začali, ja som sa len bránil,“ pokúšal sa obhájiť Praženica.

„Pôjdete s nami,“ povedal muž zákona a Aladárovi nasadil putá.

„Kam ma vediete?“ spýtal sa.

„Tam, kam takéto individua patria. Za mreže.“

Aladár sedel už tretí deň vo vyšetrovacej väzbe o chlebe a vode a nik za ním neprišiel, aby sa mohol obhájiť. Bola to do očí bijúca nespravodlivosť. Darmo búchal na dvere, doprosoval sa i nadával, nik si ho však nevšímal.

„Tak to teda nie! Zdrhnem,“ pomyslel si a tak aj urobil. Keď prišiel muž s jedlom, jednoducho ho chytil pod krk, zobral mu pištoľ a ako s rukojemníkom si predral cestu von. Bola vyhlásená pohotovosť a naháňali ho všetci policajti z okresu, no Aladár úspešne unikal. Chcel sa dostať k svojmu právnikovi, ale tam už na neho čakali. V poslednej chvíli vyskočil von oknom.

„Anička!“ napadlo ho, tá mi určite pomôže. Ponáhlal sa k svojej frajerke na druhý koniec mesta. Informácie sa však šíria

obdivuhodne rýchlo, a tak sa dostal do pasce. Znova ho v putách odvádzali do cely.

Súd, ktorý nasledoval, pripomínal Aladárovi frašku, formalitu. Všetci svedčili jednoznačne proti nemu, už nebolo pre neho záchrany. Keď mu prečítali všetky jeho previnenia, čudoval sa, že dostal iba trest smrti. Fuj, takým potupným spôsobom zide zo sveta! Obesenie. Aké skvelé ambície mal. Chcel byť hercom a stvárniť Jánošíka, národného hrdinu, ktorého si vážil. A pre neho teraz položí svoj mladý život. Ale statočne bojoval, tak, ako kedysi jeho idol. V tomto nemá žiadne výčitky svedomia. Veď aj Jánošík bol nevinný, chcel dobre chudobným.

Takto zmierený s justičným omylom si stal pod šibenicu a čakal svoj koniec. Už-už mu mali navliecť slučku na hlavu, keď sa zrazu ozvalo:

„Stop, stop, stop!“ S megafónom pristúpil k nemu muž robustnej postavy a rozviazal mu ruky. „Myslím, že sme konečne našli toho pravého uchádzača. Tá mimika, to odhodlanie, tie gestá a boj o život! Najlepšie prešiel konkurzom. Áno, on je ten najvhodnejší predstaviteľ nášho národného hrdinu!“

ADELA A UFO

Začalo to celkom obyčajne. Adela venčila svojich deväť ratolestí na neďalekej lúke blízko zemiacniska, keď tu odrazu z ničoho nič vedľa nich pristál lietajúci tanier. Najprv začalo revať len to najmenšie, no potom sa ozval vokál všetkých usoplcov do jedného.

„Prestaňte rumázgať, dilinovia, čo ste ešte nikdy nepočuli o UFO? Dyk, že práve ja musím mať také nevzdelané decká!“

Z lietajúcej lode vystúpili nejakí zelení mužičkovia a Adela, ako správny domorodec, im vyšla v ústrety.

„Vitajte, no nič nepýtajte, bo my nič nemáme, žijeme len zo sociálnych dávok,“ povedala na úvod.

„Zdravíme vás, bratia!“ lámanou rómčinou povedal najzelenší z návštevníkov.

„Dyk, ta ja neznala, že mám až teľo bratov, myslela som, že pätnásť stačí.“

„My vás len tak symbolicky voláme bratmi, lebo ste tiež farební ako my,“ vysvetlili.

Sadli si do trávy a ponúkli na spečatenie priateľstva Adelu fajkou mieru.

„Fuj, to je svinstvo! Pošlukujte naše,“ vytiahla z podprsienky škatuľku šúlňaných.

„Tak, ako si tu žijete?“ spýtal sa jeden z nich labužnícky vychutnávajúc cigaretu. A sám začal rozprávať:

„My sme zo severného sektoru Mliečnej dráhy zo súhvezdia Luna 9, vzdialeného 500 miliónov svetelných rokov.“

„My sme zo sídliska Luník IX vzdialeného 500 metrov.“

„U nás je vysoká životná úroveň, každý si môže lietať kam chce a robiť čo chce,“ informoval mužiček. „A u vás?“

„Ta, u nás majú tiež niektorí gádžovia vysokú životnú úroveň a tiež lietajú kam chcú a robia s nami čo chcú, ale my máme len to, čo nie je prilepené alebo prišraubované,“ nadväzovala komunikáciu Adela.

„V našej domovine nemusíme pracovať, lebo všetko za nás robia stroje,“ dozvedela sa Adela.

„Dyk, ta my tiež nemusíme robiť, bo za nás pracujú bieli,“ skonštatovala Rómka.

„V našej vlasti už neexistujú žiadne choroby, moderná medicína ich už dávno zvládla.“

„Ta, to my Rómovia sme všetci bárs chorí, absolútne sme nevhodní na prácu, nevládzeme,“ nahodila Adela útrpný ksicht.

„Tie deti sú všetky vaše?“ s údivom sa spýtal ten s dúhovými tykadlami. „My plodíme deti zo skúmavky a keďže je to veľmi náročná práca, máme tak najviac jedno-dve.“

„Ta, to u nás sa robia deti ešte klasicky, manuálne. A hoci je to drina, túto činnosť máme najradšej, radšej ako hociktorú inú. Veď sa len pozrite na tie utešené výrobky,“ hrdila sa Adela.

„Zásobovanie domácností u nás funguje tak, že každý to, čo potrebuje, si zoberie z obchodu, peniaze u nás nie sú.“

„Dyk, to my sme tiež odskúšavali tento systém prednedávnom v hypermarkete, ale neprešlo nám to, lebo všade sú samé kamery.“

„Ochutnajte našu stravu,“ podal zelenáč Adele zopár farebných tabletiiek. „Ružové sú raňajky, modré obed a fialové večera.“

„Dyk, veď to nemá žiadnu chuť, poďte ku nám, ja mám navarenú držkovú polievku.“ A všetci sa pobrali do Adelinho domáceho kráľovstva.

Zelenáči jedli držkovicu tak pažravo, že sa im až tykadlá triasli a bez zábran hlasno chĺpali na celé sídlisko. Spamätali sa, až keď boli vylízané hrnce. Nad nimi stálo deväť naprázdno preglgajúcich Cigánikov a len vtedy zbadali, aký nehorázny zločin vyviedli, že pojedli celodennú stravu týmto úbožiakom. Nasypali im za dve hrste tabletiiek a začali s Adelou rokovat':

„Adelka naša premilá, nevedeli sme, že ešte existuje niečo také vynikajúce, ako je varená strava vami pripravená, preto si vás dovoľujeme pozvať na našu planétu, aby ste našim ženám urobili kurz varenia.“

„Keď nič inšie, za výlet to stojí,“ súhlasila.

A tak Adela školila mimozemšťanov. Naučila ich variť nielen držkovú, ale i ľadvinky na paprike, či bravčové chvostíky na cigánsky spôsob. Prešiel mesiac a dostala od Deža súrnu správu, že má prísť čo najskôr domov:

„Adela, zo sociálky zistili, že si mimo planéty a skrátili nám dávky. Príd', inak nevyžijeme.“

Mimozemšťania boli z toho veľmi nešťastní, ale ona im sľúbila, že školenie niekedy v budúcnosti dokončí. A tak, keď uvidíte na oblohe UFO, vedzte, že to hľadajú práve Adelu. Lenže márne, Dežo povedal, že ju už mimo svet nepustí. A keď sa náhodou pozrie hore, vždy ju zmláti a kričí na ňu na celú ulicu.

AKO KRAMLIČKA K PENIAZOM PRIŠIEL

Aladár Kramlička nepoznal nič, len prácu. Vlastná rodina si ho pamätala už len z fotografie, ktorú preventívne vycapil na stenu. Potreboval zabezpečiť rodinu, a tak bol ochotný pracovať dlho do noci, a keby sa pravidelne nehlásili jeho biologické potreby spánku, odpracoval by jednu-jedinú šichtu v mesiaci: od prvého do tridsiateho prvého. Sám šéf ani nevedel, čo za poklad sa nachádza na jeho pracovisku, obetavo potiahol prácu za chorých kolegov, kým Aladár bol zdravý ako repa a dovolenku naposledy čerpal pred piatimi rokmi. Za minimálnu mzdu podával heroické výkony. Kto vie, ako by to bolo pokračovalo, možno by ho bol z toho stereotypu raz trafil šľak a možno by bol i naďalej pracoval zabudnutý v rohu kancelárie.

Jedného dňa však zavítal na Kramličkovo pracovisko distingvovaný pán v kravate a hľadal, no koho iného, ako nášho

Aladára. Predstavil sa ako pracovník plynární. Vtedy sa Alinovi roztriasli kolená, na čelo mu vystúpili studené kropaje. Upokojil sa, až keď sa opäť pohrúžil do práce.

„Šéfe,“ povedal námestník svojmu riaditeľovi, „Kramlička mal dôležitú návštevu a neviem, či nejavia o neho záujem plynárne. Čo poviete, nemali by sme mu pre každý prípad zvýšiť plat? Takého pracovníka len tak ľahko nenájdeme.“

„Dobre, zariadte to,“ súhlasil riaditeľ.

Po týždni, keď práve skončil kvartál, dostal Kramlička opäť návštevu. Tentokrát z elektrární. To nemohlo ujsť jeho nadriadeným.

„Šéfe, už je to tu zas. Prišli lanáriť nášho skalného, myslím, že je našou povinnosťou zachrániť, čo sa dá. Ak o neho prídem, náš plán je v háji. Jeho prácu nevie robiť nik iný, iba on.“

„Robte, čo uznáte za vhodné, opäť mu prilepšite, nesmie v žiadnom prípade ponuku lepšie plateného miesta akceptovať,“ dal príkaz riaditeľ. Aladárko sa tak dočkal opätovného zvýšenia platu.

Čo čert nechcel, ani nie o dva dni sa dovedal na Kramličku opäť akýsi pán v obleku, vraj z daňového úradu a dlho s ním potom o čomsi debatoval. Vyzeralo to, ako keby ho bol o niečom presviedčal, dohovárал mu. Bolo to nanajvýš vážne, veď na daňové by sa kde-ko rád dostal. Aj tentokrát predstavenstvo usúdilo, že treba urýchlene konať.

Kramličkov plat sa už po tomto treťom zvýšení približoval riaditeľovmu, a tak si Alino mal za povinnosť prejaviť svojmu nadriadenému vďaku.

„Pán riaditeľ, neviem, čo by som robil, keby niet vašej dobrosrdečnosti. Zachránili ste ma v poslednej chvíli, hrozila mi totiž exekúcia kvôli nedoplatkom z plynární, elektrární a z daňového úradu...“

ALEXANDER

„Haló, je tam televízna show? Čítal som v tlači, že hľadáte umelcov, ktorí ovládajú niečo neobyčajné, atraktívne. Ešte stále platí vaša ponuka?“

„Áno. Máte niečo do nášho programu?“

„Možno. Tak, napríklad, odrecitujem všetky vybrané slová, základné i odvodené.“

„Ale, prosím vás, to predsa vie každý trietiak základnej školy. My hľadáme niečo nezvyčajné, čo tu ešte nebolo.“

„Dobre, teda. Ešte ovládam pravidlá slovenského pravopisu odpredu aj odzadu, prečítal som všetko dostupné z našej i zahraničnej literatúry, súčasnej i klasickej, počínajúc Homérom...“

„No, myslím si, že to nie je nič pozoruhodné. Ešte niečo?“

„Diktované texty píšem bez pravopisných chýb.“

„Sekretárku nepotrebujeme.“

„Naviac dokonale ovládam štylistiku, dokonca som už niečo i publikoval.“

„Nie, nie a trikrát nie! Toto všetko dokáže každý priemerný profesor slovenčiny.“

„Na budúci týždeň končím atestáciu zo špeciálnej pedagogiky, no už teraz môžem preukázať kvalitné znalosti z tohoto odboru.“

„Samá voda. Zrejme ste nepochopili, o čo v našej show ide. Na prezentáciu vašich znalostí si budete musieť vybrať nejakú vedomostnú súťaž. Želáme vám veľa úspechov.“

„Nechcete si zapísať aspoň moje meno? Možno sa vám niekedy zídeme.“

„No, tak dobre, keď inak nedáte, diktujte.“

„Volám sa Alexander.“

„Mám a ďalej?“

„Čo, ďalej?“

„No, predsa adresu, kde bývate.“

„Bývam u pána profesora slovenčiny.“

„Ste jeho syn?“

„Nie, nie. Som jeho papagáj...“

ÁNO, DRAHÁ

Konečne! Nemôžem tomu uveriť, že mám pokoj od tej bosorky. Júj, keby tak vedela, ako som ju nazval, tá by vybuchla ako odpálená nálož. To sa jej páčilo, keď som sa stále krútil okolo nej: Áno miláčik, pravdaže drahá, samozrejme poklad... Dost! Mám toho už plné zuby, a preto som odišiel z domu. Vykračujem si po meste s rukami vo vreckách a z plných pľúc vdychujem nádherný pocit slobody. Dvadsať rokov mi pije krv,

nuž nie div, že som chudokrvný. Je to zle aj povedať, koľko som pri nej vydržal. Ktovie, aký je svetový rekord, veď za to by som si určite zaslúžil medailu. Už v deň svadby sme sa pochytili, keď som si ju bral. Chcel som byť aj ja na svadobnej fotografii, ale fotografista povedal, že sa traja do záberu nezmesťme a ona tam chcela mať silou-mocou aj svoju mamičku. A to bolo prvý aj poslednýkrát, čo som sa ozval. Pochopil som, že keď som raz povedal áno, už nikdy viac nebudem môcť povedať nie. Kde som len podel oči, keď som si ju bral! No, mala síce o nejakých štyridsať kilogramov menej, ale odvtedy sa neustále rozširuje ako Európska únia. Teraz je ľahšie ju preskočiť ako obísť. Príliš skoro som zistil, že som sa upísal samotnému diablu. A odvtedy som mal vojnu ako remeň, rozdiel bol iba v tom, že na vojne vravia: Áno, pane a ja som nesmel inak, iba: Áno, miláčik... Dnes tie pouličné lampy svietia akosi veselšie. Bože, koľko krásnych stvorení je na svete! Jedna krajšia ako druhá! Keď som mestom chodieval s ňou, nesmel som sa ani otočiť, čo vravím, ani pozrieť na ženskú sukňu. Tie nádherné tváričky ma zjedenie, mňam, hneď by som sa zahryzol. Tá moja chodievala síce do salóna krásy, ale vždy prišla, ako keby mali inventúru. Jej pokrčenú tvár už nedajú do poriadku ani asfaltéri s trojtonovým cestným valcom. Už ju počujem: Aladár, toto, Aladár hento! Môžeš si kričať, koľko chceš! Až mi je do smiechu, ako sa bude tváriť, keď nájde môj rozlúčkový list. Ale ja už budem neoblomný, žiadne slzy ma nezložia, žiadna bitka. Hádam som chlap a nie nejaká baba. Ako toľ nedávno, tak ma tresla papučou po hlave, že som videl Saturn, Urán, Neptún a Pluto v konjunkcii, akú bolo možné vidieť naposledy pred tromi miliónmi rokov. Povedal som dosť a na tom aj trvám! Nech si teraz zúri aj s jej podarenou mamičkou, tiež jedna, ktorá doviedla do hrobu svoju polovičku. Bola pre mňa bohyňou, no príliš rýchlo som vytriezvel a stal som sa ateistom, uveril som v peklo. Manželské. Ale teraz sa začala nová éra môjho života. Som opäť sám sebou. Tvrdý, neoblomný, žiadna bábovka. Začínam opäť žiť. Chcem, aby to všetci počulííí, hurááá!!! Aj zvony dnes zvonja na moju počesť! Ha, ha, ha...

„No, čo sa rehlíš, ty starý somár? Nepočuješ, že zvoní budík? Vstávaj, už je šesť a treba ísť do obchodu. Kúp chlieb, mlieko, kávu a noviny! Kým sa natočím, priprav raňajky a po práci rovno

domov, jasné? Musíš stihnúť niečo dobré navariť, vieš, že dnes sa sľúbila mamička. Ja som objednaná na pedikúre a potom zjdem ku krajčírke. Nečakaj ma pred ôsmou. Ohoľ sa a nie že na gauči zachrápeš, vieš, že to mamička neznáša!“
„Áno, drahá...“

BEH O ŽIVOT

Dobre som to vymyslela. Spojila som príjemné s užitočným. Kým iní idú z práce električkou, ja si zatrénujem. Dopravou mi cesta trvá tridsať minút, rýchlou chôdzou necelých štyridsať a skratkou cez park, keď poklus striedam so šprintom, asi desať minút. Musím však povedať, že sa neustále zlepšujem, už iba deväť a pol.

Ako sekretárka sa v práci nepretrhnem, a tak sa mne, ktorá bola od malička zvyknutá športovať, pohyb žiada. O piatej mám „padla“ a potom nastupuje môj obvyklý dennodenný rituál: lodičky putujú do tašky a obúvam si tenisky. Ešte sa zastavím v susednom obchode kúpiť niečo pod zub a potom podme, začína tréning. V lete je to pohoda, ale v zime sa skoro stmieva a v jednej etape cesty mi naskakujú zimomriavky nielen z nízkych teplôt. Musím absolvovať asi poldruhakilometrový pustý úsek, ktorý končí lesíkom. Ale, hneď za ním sa už vynorí vysvietené sídlisko, moja spása. Neodrádza ma to, spolieham sa na svoju rýchlosť.

Dnes je biopredpoveď mimoriadne priaznivá, som vo vynikajúcej forme, tuším, že opäť padne môj rekord. Šéf ma trochu zdržal, ale to mi nevadí, zmeškané ľahko dobehnem. Štartujem. Už je tma. Práve si dávam pred inkriminovaným úsekom oddychovku v podobe poklusu, keď vtom začujem za sebou chrapľavý dych. Inštinktívne zrýchlim, no dych je zreteľnejší, preto akcelerujem na maximum. Som v prostriedku lesa, nasadzujem všetky sily a každý kúsok môjho tela pracuje na hraniciach možností. Taký dlhý šprint som ešte neabsolvovala a srdce cítim až niekde v krku. Dupot a chrapľavý dych mi je už tesne za chrbtom, a to ma núti siahnúť na rezervy. Konečne! Cez stromy presvitajú prvé neónky a poháňa ma blízkosť cieľovej pásky. Nepofavujem však, ešte som nevyhrala, najmä teraz, keď na mňa prenasledovateľ začal dokonca volať:

„Slečna, alebo pani, stojte!“

No, to vieš, anjelik, už len to by mi chýbalo! Môže to byť nejaký deviant, alebo ešte niečo horšie, ale musím uznať, kondičku má, bežať vie. Okolnosti ma nútia dokázať, že som lepšia a pre toto pracuje aj môj pud sebazáchovy. Svetla pribúda, a to mi vlieva nové sily do posledných sto metrov pretekov o život.

„Prosím vás, zastaňte už konečne!“ ozýva sa za mnou zadychčaný hlas.

Ja umriem, ten dokonca prosí, čoho sú niektorí chlapi schopní, to je až neuveriteľné. No, sláva! Už som v suchu, ľudí je tu dost, dúfam, že sa neodváži.

Aj útočník vbieha do cieľovej rovinky a konečne ho vidím. Má biely pracovný plášť a mieri ku mne. Stojím pod pouličnou lampou a naberám dych. Pozerám sa na hodinky, nevravím? Je to môj nový rekord!

„Konečne som vás dobehol, teda, klobúk dolu, paru máte ako Etiópčan. Nechceli by ste chodiť k nám na tréningy?“

„Chcete povedať, že utekáte za mnou len preto, aby ste ma zlanárili do vášho športového klubu?“

„Nie, prepáčte, v obchode ste si zabudli peňaženku.“

BUMERANG

„Pod' na mariáš!“ volal som cestou z roboty Maťa.

„Nemôžem, čakajú ma doma. Dokonca má dnes prísť aj svokra,“ skonštatoval.

„No, len sa už toľko neondej, či sa musíš stále držať ženských sukni? Malý výpad ešte nikdy nikomu nezaškodil,“ trval som na svojom.

„Naozaj, nejde to,“ povedal Maťo a ponáhlal sa na električku. Naštval ma. Neviem, prečo sa ma tak hlboko dotklo jeho odmietnutie. Pozrime sa, zrazu akú frajerinu strúha. A doteraz som mu bol dobrý? Toto tak nenechám! Pomstím sa mu. Hneď na druhý deň som vzal všetky koberce z nášho bytu a hodinu som ich prášil a tepoval rovno pred našim činžiakom. Prestal som až vtedy, keď som mal istotu, že ma videla Maťova žena. Vydrhol som okno na kuchyni a za ním spáľňové, potom som zobral zásteru a cesto na koláč, čo sa chystala zamiesiť moja žena a provokačne som sa vystrčil na balkón. Za tým

nasledovalo vyšľahanie krému, škrabanie zemiakov a v podvečer som sa išiel hrať s deťmi na piesok pod oknami. Vôbec som nepočítal s tým, že moje počínanie bude mať až takú odozvu. Maťo bol totálne zlomený. Videl som spoza záclony, ako musí otrocky makať v manželkinom výsosťnom teritóriu. Umýval okná, vláčil nákupy, deti do škôlky a jasieľ, vešal bielizeň, vybavoval, obstarával až do vysilenia.

„Prosím ťa, prestaň blbnúť, veď tá moja mi nedá ani vydýchnuť. Hovorí, vraj, ber si príklad zo suseda, ten svoju ženu naozaj miluje a ty čo, há?“ Prosil, žobronil a dobiedzal, kade chodil.

Bol som neoblomný a nadmieru spokojný. Môj plán vyšiel. Mohol som pokojne ukončiť šaškovanie a vzdať sa provokácie. A tak som sa prestal zaujímať o domácnosť.

To som však robiť nemal. Pri prvej sabotáži hodila žena do mňa zásteru a prikázala:

„Podme, daj mäso do pácu, urob šalát a povysávaj byt!“

„Ani náhodou, čo som nevoľník?“ odvrkol som jej flegmaticky. Šmaril som zásteru do kúta a ľahol som si na gauč.

Schytila kufor, nahádzala doň šaty a povedala:

„Odchádzam k mame, s takým... s takým... nebudem ďalej márne čakať,“ nevedela mi prísť na meno.

Nuž, zostal som sám. Čo som si navaril, to si musím zjesť.

Keď mi už bez nej bolo veľmi smutno, pobral som sa k svokrovcovi.

„Drahá, vráť sa,“ podal som jej pralinky, ktorých by zjedla aj tony. Skončili v kúte a kyticu orchideí nemilosrdne vtlačila do koša. Som zničený, pomyslel som si. Z pravého vrečka kabáta som vytiahol varešku a zaregistroval som u nej sotva badateľné trhnutie kútika úst. Pokračoval som v konsolidácii manželských vzťahov tým, že som z ľavého vrečka na znak mieru vysúkal bielu prachovku a zamával som jej ňou pred očami na znak rezignácie. Ovládla sa a mne nezostalo, iba zájsť do krajnosti. Otvoril som novučičkú kuchársku knižku a povedal som:

„Pozri, čo som si kúpil...“

Poddala sa a vrhla sa mi do náručia.

ČIERNA OVCA

„Synček môj, čo sa ti stalo, že si celý dobitý?“

„Mami, oco ma dnes zbil. A nie raz, ale štyrikrát.“

„Čo si zas vyparatil?“

Keď prišiel z roboty, hneď vytiahol z nohavíc remeň, pretože stretol učiteľku a tá ho volala do školy. Vraj sa chce s ním rozprávať. Ale, ešte kým išiel na to rodičko, ma preventívne zmastil. A to pritom ešte ani nevedel, čo mu chcela učka povedať.“

„A čože máš takého na rováši?“

„Myslím, že iba to, čo obyčajne. No, a keď prišiel a dozvedel sa o tých troch päťorkách, všetko sa zopakovalo. Kričal na mňa, že mu robím iba hanbu, že jeho otec s ním také problémy nemal a pokiaľ si pamätá, všetci z rodiny do tretieho kolena boli nadaní a usilovní a každý to niekam dotiahol, iba ja... Že vraj by som si mal brať z neho príklad.“ „

Chudáčik môj malý. Poď, pofúkam ti to.“

„Potom chcel vidieť vysvedčenie, a keďže som chcel oddialiť nešťastie aspoň dovtedy, kým prídeš domov ty, povedal som mu, že som ho stratil. No, samozrejme, to sa mu nepáčilo, ako vraj môžem stratiť taký dôležitý doklad. Neustále ma hrešil a nadával, že čo si teraz o ňom pomyslia ľudia.“

„Nuž, a ako otca poznám zrúbal ťa znovu.“

„A ešte ako, ani sadnúť si nemôžem, lajdáka vraj v dome trpieť nebude. Povedal, že som iba taká čierna ovca rodiny.“

„A potom?“

„Potom som mu vysvedčenie ukázal. Boli tam štvorky, päťky...“

„Nuž, ale, aj tak ťa nemusel tak dokaličiť, tie monokle a klobásky na zadku.“

„Keď vieš, mami, preto sa tak rozzúrnil, lebo to bolo jeho vysvedčenie...“

ČO ČLOVEK NEUROBÍ PRE...

„No, dobre, že už ideš, deti sú hladné a ja tiež. Nezabudol si na nič? Zašiel si aj do stánku po noviny?“ privítala Elemírka Piškóciho jeho polovička pri návrate z nákupu. „Urob raňajky, ja si zatiaľ pozriem noviny,“ rozkázala. Ako prvú si Drahuška